

ПУЛЬСУЮЧІ ВІРШІ ДМИТРА ЛАЗУТКІНА

Завітавши до Рівного із презентацією нової книжки «Артерія», на зустрічі з читачами у книгарні «Є» Дмитро Лазуткін розповів про однойменний музикально-поетичний проект, про те, яке місце в його житті посідає поезія, та які автори так чи інакше впливають на нього.

ПРО «АРТЕРІЮ»

До нової поетичної збірки «Артерія», що вийшла цього року у Видавництві Старого Лева, увійшли нові, а також деякі давніші, але видозмінені тексти, які підпадають під загальну концепцію книги.

За словами Дмитра Лазуткіна, деякі свої старіші тексти сьогодні він побачив по-новому, тому вирішив дещо змінити чи доробити. Загалом же нова збірка складається із трьох розділів, де поступово розвивається така собі поетична історія ліричного героя – від гостросоціальних віршів, де ще добре чуються відголоски війни, до чуттєвої інтимної лірики. Третій розділ включає в себе здебільшого верлібри та білі вірші і характеризується повною деконструкцією і абсурдом в деяких епізодах. Втім майже усі тексти дуже ритмічні і сповнені пульсуючої енергії, яка так чи інакше веде героя до позитивних змін.

За словами автора, «Артерія» - це дуже пульсуюча книга, і навіть під час її читання це має відчуватися.

- Тут є певна така емоційна пульсація, коли відчувається, що людські долі, якісь історії перетинаються між собою, коли з'являються почуття, і пристрасть, і бажання, і ніжність до всього сущого. Воно все це є в цій книжці. І деякі раніше написані тексти, по-перше, чудово доповнювали загальну структуру, а по-друге, це наша перша співпраця з Ви-

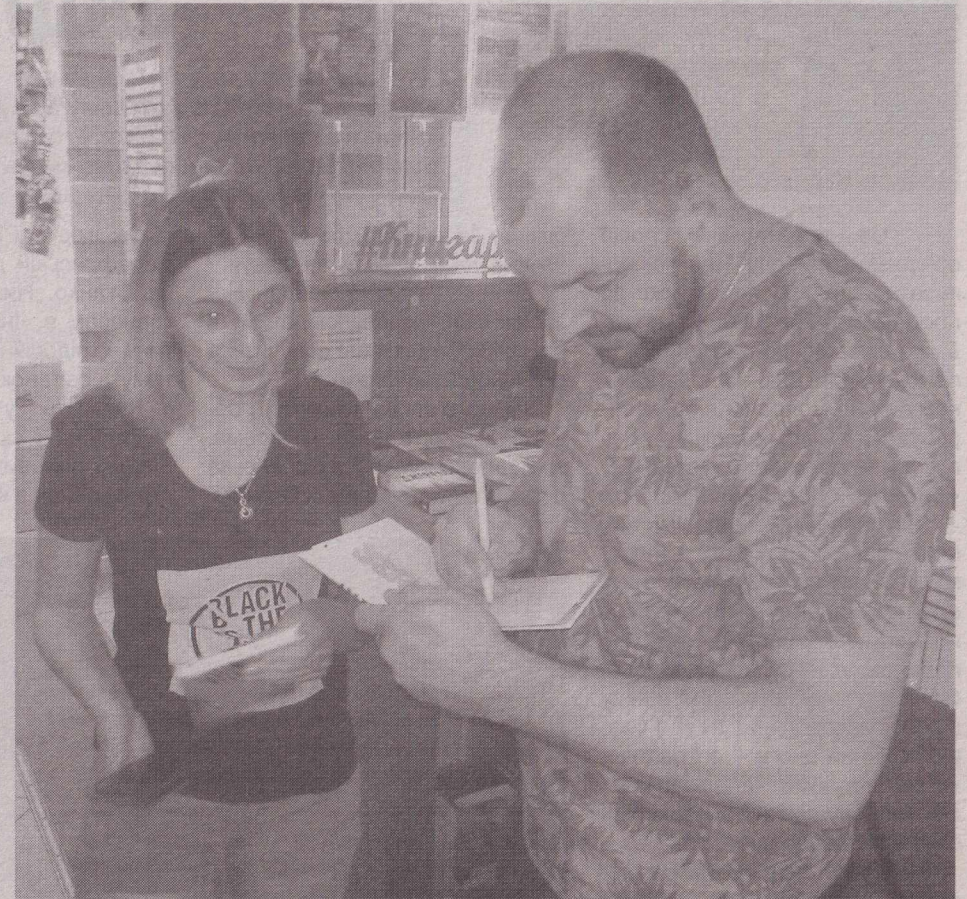
«Коронації слова». І вже мають чимало позитивних відгуків.

Дмитро зауважує, що Борис Севастьянов як людина з нормальною консерваторською освітою, який сам співає і пише музику, дуже добре відчув його темпоритми і уловив ті речі, які сам поет не міг висловити через музику. При чому, зізнається Лазуткін, на сьогодні для нього це дуже важливий спосіб висловлювання.

- Насправді всі мої музично-поетичні експерименти - навіть були фестивальні проекти з електронною музикою, - це все було якось безнадійно і жадливо бездарно, - сміється Дмитро Лазуткін. - Причому суто через мене, через мою немужичність, або якусь свою музичність. Бо тексти у мене ритмічні і ніби передбачають якусь мелодію. Але все одно якось не складалося, але із Севастьяновим ми просто обоє такі безтолкові, що доля вирішила нас звести десь там, під Щастям чи під Слов'янськом... Якось ми швидко потоваришували, ввечері сіли випили пляшку і якось так народився музичний проект. Не знаю, як саме це сталося, при тому що він з Харкова, а я з Києва - теоретично з цього нічого хорошого не може бути, але результат мені подобається, як не дивно.

ПРО РЕВНОЩІ

Лазуткін зазначає, що хоча обоє аб-

як QR-код, за допомогою якого, при скануванні на смартфоні спеціальною програмою, можна одразу перейти на посилання в Ютубі, де Дмитро Лазуткін сам читає цей вірш.

ПРО ВІЙНУ

Перші концерти проекту «Артерія» в АТО були камерними, без музикантів і

ПРО ПОЕТІВ

- Коли питають про улюблених поетів, могу реально назвати близько 200 імен. При цьому 50 серед них – це дуже важливі, - пояснює Лазуткін свої уподобання в поезії. – Коли, наприклад, мені було років 26, я захоплювався Буковські, коли 19, я не до кінця розумів, але мені страшенно подобався Пастернак. Микола Вінграновський почав дуже по-

коли з'являються почуття, і пристрасть, і бажання, і ніжність до всього суцього. Воно все це є в цій книжці. І деякі раніше написані тексти, по-перше, чудово доповнювали загальну структуру, а по-друге, це наша перша співпраця з Видавництвом Старого Лева і, наскільки я зрозумів, вони хотіли, щоби читач зміг побачити у книзі і більш відомі мої твори на кшталт «Пісок і літо, дощі та райдуги» або «Реквієм». Хоча це, звісно, важкий текст і він вже був у попередній книзі, але все одно, вочевидь, його пам'ятають і для великої кількості людей він має значення, - пояснює поет.

ПРО ЕКСПЕРИМЕНТИ

Разом із книгою широкої популярності набуває і музично-поетичний проект «Артерія», запущений спільно із музикантом Борисом Севастьяновим. Познайомившись випадково у спільній поїзді в зону АТО, Дмитро та Борис швидко зрозуміли, що перебувають на одній хвилі і гармонійно доповнюють одне одного. Так народився новий музичний проект, який спочатку пройшов «обкатку» на військових, АТОшних фестивалях, побував в Авдіївці, а зараз потроху почав рухатися і на захід. Зокрема, нещодавно друзі двічі виступали в Києві, в тому числі і на Книжковому Арсеналі, на церемонії нагородження лауреатів

може бути, але результат мені подобається, як не дивно.

ПРО РЕВНОЦІ

Лазуткін зазначає, що хоча обоє абсолютно не шоубізнесові персони, у них вже відбулося чимало концертів, а незабаром планують ще й кліпи знімати.

Щодо того, чи комфортно йому сприймати і читати свої тексти під нову музику, адже чимало віршів вже стали піснями у виконанні інших музикантів, Лазуткін зізнається, що на сьогодні «Артерія» здається йому найбільш вдалим виконанням.

- Так, мені дуже подобається «Твоя порядність така спокуслива», «Сни», «Шаблі», «Реквієм» – пісні, які співає Kozak System. Це доволі вдало, але навіть там я відчуваю якусь різницю між тим, що я писав, своєю інтонацією і інтонацією музикантів, відчуваю якусь штучність. Так ніби мені треба було ще перед тим як вони заспівали, пояснити, про що там насправді йдеться, і чому це має бути ну трошки більш якимось проникливо... Але з іншого боку, це таке моє бачення, може якісь ревноці... А коли я вже сам проговорюю, то у мене претензії можуть бути тільки до себе.

До слова, саме для того, аби читачеві було легше зрозуміти почуття і думки автора, книжка містить такий елемент

читає цей вірш.

ПРО ВІЙНУ

Перші концерти проекту «Артерія» в АТО були камерними, без музикантів і колонок. Лазуткін згадує, що один з виступів був спільним із Артемом Полежакою та Анжелікою Рудницькою, тоді співали акапельно, читали вірші.

- Було дуже душевно, і хлопці кажуть, що їм це потрібно, їм це подобається і вони дуже тішаться, коли ми приїжджаємо, навіть не тим, що ми привозимо – у них в принципі все необхідне є, принаймні у Верхньоторецькому, де ми були. Але їм приємно, що про них пам'ятають, бо люди забувають з часом про цю війну, вона відходить на інший план, умовно кажучи, це вже не перша новина... Але хлопці там дійсно хороші, цікаві.

Дмитро Лазуткін додає, що у його новій книзі вірші про війну вміщені в основному у першому розділі і займають приблизно 15-20% книги. Багато образів та метафор у цьому розділі народилося після спілкування з людьми у нагородній раді Ордену «Народний Герой України». Разом із тим хотілося уникнути якогось гучного ура-патріотизму. Таким, зокрема, є вірш «Забувай» - про людину, яка повернулася з війни і хоче «виходити» все це із себе, повернутися до нормального життя, шукає якусь терапію.

ПРО ПОЕЗІЮ

Будучи за освітою «технарем» - інженером-металургом, Лазуткін якимось дивним чином зумів поєднати це із професією журналіста, спортивного коментатора і ведучого спортивних програм, із роботою тренера по карате, а також із написанням віршів. Тож багатьох читачів цікавило питання, як у нього все це поєднується і яке місце в його житті займає поезія.

- Я ж кажу - безтолковий я! – сміється Дмитро. - Просто з дитинства я собі якось вирішив, що буду поетом, і це ніби от я поет, а все інше – то робота, розваги, якісь захоплення, хобі. Тобто для мене моя робота – це хобі, а я все одно - поет. Просто треба ж працювати, і я люблю своє хобі, а ще за це нормально платять.

важливі, - пояснює Лазуткін свої оподобання в поезії. – Коли, наприклад, мені було років 26, я захоплювався Буковські, коли 19, я не до кінця розумів, але мені страшенно подобався Пастернак. Микола Вінграновський почав дуже подобатися, коли я його для себе відкрив. Неборак з цього БУ-БА-БУ мене спочатку захопив найбільше, потім у мене всі їхні тексти перемішалися в голові... І от Ірванця, наприклад, люблю як людину, втім - дозовано, але і Андрухович якось відгукнувся. Тобто всі ці інтонації якось вплинули на молодші покоління. Із Жаданом і Олегом Коцаревим ми товаришуємо... Отже, ці поети на мене впливають постійно. Ну і ще 20-30 імен можна назвати першочергово, та ж Київська школа, вплив якої нібито не відчутний на більшість моїх текстів, але він є. Я взагалі багато читаю і вважаю, що треба читати багато сучасної поезії, якщо ти хочеш бути актуальним поетом. Це банальна штука, але без неї ніяк, тому що інтонації і актуальність звучання поезії це все-таки сам по собі доволі рухливий механізм.

ПРО КРИТИКУ

Дмитро також зізнається, що практично нікому не дає почитати для оцінки свої вірші - зараз він сам собі фільтр і сам собі критик. Хоча раніше було міг вночі подзвонити друзям – це, наприклад, Тарас Федюк, Коцарев, або комусь із дівчат – послухай, мовляв, я вірш написав!..

- Я працюю досить швидко і первинний текст здебільшого в такому вигляді і залишається. Хоча є навіть у цій книзі вірші, які я переробив, тому що в якийсь момент мені здалося, що так буде краще. Але при цьому є інша небезпека – буває важко не викласти новий вірш у Фейсбук. Іноді буває така ейфорія, творче натхнення, коли ти не можеш тверезо або під інакшим кутом поглянути на цей текст. Тебе несе його енергія. І тоді думаєш, ні, хай краще ще відлежить, настоится, раптом ще десь якісь моменти на емоціях пропустив, якусь дурню, за яку потім буде соромно. Тому я змагаюся із собою, й іноді перемагаю.

Ангеліна НЕПОМНЯЩА